

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι ευνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐσείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφου Βελῶ καὶ Ἰουλιου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Ρ. (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Λαρ. Καλαϊτάκη, (συνέχ.) Ὀδύλλη Κόλλις: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΙΑ, μετάφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.)

ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ « Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα » κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΑΔΕΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]
ΚΑ'

Μεγάλη μεταβολή, ἦν πάραυτα ὁ κύριος Θουριεῖ παρετήρησεν, ἐγένετο εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ κατηγορουμένου.

Δὲν ἦτο πλέον καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς ὀδύνης, τοῦ φόβου, τῆς ταπεινώσεως· εἶχε πεποίθησιν καὶ ἐλπίδα, καὶ θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἡ φοβερὰ κατηγορία, ἣτις πρό μικροῦ τὸν εἶχε καταλάβει, ἔπαυσε βαρύνουσα αὐτόν.

Ἡ μεταβολὴ αὕτη ἐγένετο ἐν μιᾷ στιγμῇ, κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ δεσμοτηρίου εἰς τὴν ὁδὸν Γραμῶν μεταβάσιν.

Κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἐξακολουθήσει τῆρῶν τὴν κατηφῆ καὶ σιωπηρὰν στάσιν του, ἀλλὰ καθ' ἦν στιγμὴν ἡ ἀμαξα διήρχετο τὴν πλατεῖαν τοῦ Βασιλικοῦ-Παλατίου, ἀνεσκίρτησεν, ὡσεὶ καταληφθεὶς ὑπὸ φαεινῆς καὶ θριαμβευτικῆς ἀποκαλύψεως.

— Τῷ ὄντι! ἀνέκραξεν ἡμειγερόμενος, ἡ κατηγορία αὕτη εἶνε παράλογος, πῶς δὲν τὸ ἐσυλλογίσθη;

Εἰς τῶν παρακαθημένων κλητῆρων τὸν προσεκάλεσε νὰ καθῆσθ.

— Ἡ ἀπόδειξις αὕτη πίπτει ἀφ' ἐαυτῆς, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος, εἶνε ὑπέρομο.

— Πιθανόν, ἀλλὰ ἡσυχάσατε.

— Ποῦ εἶνε ὁ ἀνακριτῆς; Πρέπει νὰ τὸν ἴδω, νὰ τῷ ὀμιλήσω.

— Ἡσυχάσατε λοιπὸν καὶ σιωπῆ.

Ὁ Λαυρέντιος ἐκὼν ἄκων ὑπέκυψεν.

Ἄμα ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Γραμῶν, ἠννόησεν ὅτι ἔρευνα διενηργεῖτο εἰς τὴν κατοικίαν του, ὅτι ὁ ἀνακριτῆς εὐρίσκετο ἐν αὐτῇ, καὶ ἐπέμεινε νὰ κταβῆ.

Ἡ διαταγὴ τέλος ἐδόθη νὰ τὸν εἰσαγάγωσιν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἀσθμαίνων ἀνέβη ἐν αὐτῇ.

— Ἄ! τέλος πάντων σὰς εὐρίσκω, κύριε, ἀνέκραξεν εἰσερχόμενος, δύναμαι νὰ σὰς δώσω τὴν ἐξήγησιν...

— Περιμείνατε νὰ σὰς ἐρωτήσω, εἶπε ψυχρῶς ὁ κύριος Θουριεῖ.

Ὁ Λαυρέντιος ἐσιώπησεν· ἀλλὰ καίτοι ψυχρανθεὶς ἐκ τῆς ὑποδοχῆς ταύτης, ἐτήρησεν οὐχ ἥττον τὸ θαρραλέον καὶ εὐέλπι ὕφος του.

Ὁ κύριος Θουριεῖ ἐξακολουθῶν νὰ βεδίξῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τὸν παρετήρει πλαγίως.

Τί ἐσήμαινεν ἡ μεταβολὴ αὕτη;

Ποίαν ἀποφασιστικὴν ἐξήγησιν ἤρχετο νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ;

Ἡ μεταβολὴ ἐκείνη ἦτο ἀληθὴς ἢ προσποιημένη;

Ἀπευθύνων εἰς ἑαυτὸν τὰς ἐρωτήσεις ταύτας, ὁ κύριος Θουριεῖ, ἀνελογίζετο τὴν κατάθεσιν τοῦ ὑπηρετοῦ, ἦν κατὰ διάνοιαν συνέκρινε μὲ τὴν νέαν στάσιν τοῦ Λαυρεντιου.

Τέλος στρεφόμενος πρὸς αὐτόν:

— Λοιπὸν; ἠρώτησε, τί ἔχετε νὰ μοι εἴπητε;

Ὁ Λαυρέντιος ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὴν ζωηρότητά του.

Εἰς τὴν φρικώδη κατάστασιν, εἰς ἣν εὐρίσκετο, ἔσπευδε νὰ προσαγάγῃ τὰς δικαιολογήσεις, αἰτινες τῷ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν.

— Ἐχετε δικαιολογήσεις, εἶπεν ὁ κύριος Θουριεῖ.

— Ναί! κύριε, τουλάχιστον ὑπάρχει μία, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἀρνηθῆτε νὰ πα-

ραδεχθῆτε, καὶ ἡ ὁποία ἀνατρέπει ἐντελῶς μίαν τῶν δῆθεν ἀποδείξεων.

— Λέγετε.

— Πρόκειται περὶ τοῦ κομβίου ἐκείνου, τὸ ὅποσον εὐρέθη εἰς τὸν κῆπον.

— Ἄ! πολὺ καλά, εἶπεν ὁ κύριος Θουριεῖ μετ' εἰρωνικοῦ μειδιήματος.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Λαυρέντιος ἔστη δισταζῶν:

— Ἐξακολουθήσατε, εἶπε.

— Θεέ μου, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, καταλαμβάνω ὅτι καὶ ἐξηγήσεις, τὰς ὁποίας παρέχει ὁ κατηγορούμενος εἶνε ὑποπτοί.

Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι τινες πρό τῶν ὁποίων ἡ ἰσχυροτέρα προκατάληψις ὀφείλει νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἰσχυρίζεσθε λοιπὸν ὅτι ἔχασα τὸ κομβίον ἐκεῖνο προχθὲς διερχόμενος τὸν κῆπον. Λοιπὸν, κύριε, αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, τότε δὲν τὸ εἶχον, τὸ ἐνθυμοῦμαι καὶ εἶμαι τόσῳ μᾶλλον βέβαιος...

— Τὸ εἶχατε χάσει πρό τινων ἡμερῶν, διέκοψεν ὁ κύριος Θουριεῖ, αὐτὸ δὲν θέλετε νὰ εἴπητε;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἔχω μάρτυρα τὸν ὑπρέτην μου, ὁ ὅποσος τὸ γνωρίζει καὶ ἠμπορεῖ νὰ μαρτυρήσῃ.

— Αὐτὸ τὸ εἶπε πράγματι πρό ὀλίγου.

— Λοιπὸν, ἐκτὸς ἂν ἀμφιβάλλετε.

— Ἀμφίβαλα πρό ὀλίγου, τῶρα ὁμῶς εἶμαι διατεθειμένος νὰ τὸ πιστεύσω.

— Τότε παρατηρεῖτε ποῦ καταντᾷ ἡ ἀπόδειξις αὕτη;

— Ἄ! μὲ συγχωρεῖτε! ἔχετε ἀδικον νὰ τὴν μεταχειριζέσθε τόσον περιφρονητικῶς· ἔχει ἀκόμη δύναμιν τινα.

— Πῶς! ἀφοῦ τὸ κομβίον αὐτὸ ἦτο χαμένον πρό πολλῶν ἡμερῶν;

— Καὶ ποῖος μὲ βεβαιοῖ ὅτι δὲν τὸ ἠύρατε ἐκτοτε, χωρὶς νὰ εἴπητε τίποτε δι' αὐτό;

— ὦ! κύριε, τί ὑποψία!...

— Εἶνε λοιπὸν ἀπίθανος; Ἄλλως τε δὲν εἶμαι μόνος ἐγώ, ὁ ὅποσος κάμνω αὐτὴν ἀφνης πρό ὀλίγου τὸ ἐσκέφθη ὁ ὑπρέτης σας.

— Τότε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἔκπλη-

κτος, δὲν χωρεῖ πλέον ὑπεράσπισις!...
"Ὅχι, κύριε, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθές.

— Πῶς ἐξηγεῖτε τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ κομβίου αὐτοῦ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κήπου, ὅπου, καθὼς λέγετε, πρὸ πολλοῦ δὲν ἐθέσατε τὸν πόδα;

— "Ἀχ! κύριε, δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐξηγήσω. Μοὶ ἦτο εὐκολον, τὸ ὁμολογήσατε καὶ ὑμεῖς, νὰ εἶπω εἰς τὸν ὑπαστυνόμον ὅτι εἶχον περιπατήσει ἐσχάτως εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο· οὐδεὶς θὰ μὲ διέψευδε καὶ ἡ ἀπόδειξις αὐτὴ θὰ κατέπιπτε ἀφ' ἑαυτῆς. Ἄλλ' εἶνε περισσώτερον ἀπὸ δύο μῆνας, ἀφ' ὅτου δὲν μετέβην εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Πῶς τὸ κομβίον αὐτὸ ἀνευρέθη ἐκεῖ; Σὰς ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἐννοῶ.

Ἡ ἐξήγησις αὕτη ἐγένετο μετὰ τοσαύτης εἰλικρινείας, ὥστε ὁ κύριος Θουριε ἐσκέφθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν.

— Τὸ πρῶτ' αὐτό, εἶπεν, ὅτε ἐκάματε τὴν δῆλωσιν ἐκείνην εἰς τὸν ὑπαστυνόμον, ἐλησμονήσατε τὰς ὑπονοίας, αἱ ὅποια ἐβάρυνον ἐναντίον σας. Ἐκτοτε μετενοήσατε ἀναμφιβόλως, καὶ ἤδη ἐπικαλεῖσθε αὐτὸ ὡς τεκμήριον τῆς καλῆς σας πίστεως. Ἄλλως τε αὐτὸ μόνον δύνασθε νὰ ἀντλήσετε ἐξ αὐτοῦ.

Ὁ Λαυρέντιος ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ.

— Ὅπως δὴ ποτε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀνακριτής, δὲν δύνασθε νὰ ἐξηγήσατε πῶς τὸ κομβίον εὐρέθη εἰς τὸν κήπον. Ἡ κατηγορία θὰ τὸ ἐξηγήσῃ διττῶς· ἢ τὸ κομβίον αὐτὸ δὲν τὸ ἐχάσατε ποτέ, ἢ ἂν ἐχάθη τὸ ἤυρατε πάλιν, χωρὶς νὰ εἶπητε τίποτε, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ εἶχατε κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἐνάτης πρὸς τὴν δεκάτην Ἰουλίου.

— "Ὅχι, κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι αὐτὸ δὲν συνέβη.

— Τώρα ἐν ἄλλο, εἶπεν ὁ κύριος Θουριε. Διατί τὴν δικαιολογίαν αὐτὴν δὲν ἐκάματε ὅταν εἴμεθα εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος; Πῶς συμβαίνει νὰ περιμεινέτε μέχρι τῆς ὥρας αὐτῆς ὅπως τὴν προσαγάγητε;

— Λοιπὸν δὲν καταλαμβάνετε ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κατηγορία αὕτη μοὶ ἐπερίπτετο ἤμην ἐκτὸς ἑαυτοῦ καὶ ἀνίκανος νὰ σκεφθῶ;

— Ἐν γένει, εἶπεν ὁ ἀνακριτής, μοὶ φαίνεσθε ἀρκετὰ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σας.

— "Ἀχ! κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, πῶς! ἡ κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν με βλέπετε ἀπὸ τὸ πρῶτ' δὲν σὰς ἐμπνέει δι' ἐμὲ οἶκτον;

Χωρὶς νὰ σταματήσει εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην ὁ κύριος Θουριε, ἐπανέλαβεν:

— Ἡδύνασθε νὰ ἐλπίζετε ὅτι ἡ δῆλωσις αὕτη, γενομένη οὕτω καὶ συγκρινομένη πρὸς τὴν κατάθεσιν τοῦ ὑπυρέτου σας θὰ παρήγαγε περισσοτέραν ἐντύπωσιν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀνεγείρων τὴν κεφαλὴν, δὲν εἶμαι ἱκανὸς τοιούτου ὑπολογισμοῦ.

— Πράγματι, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος

Θουριε, ἡ καταστροφὴ ἀποδείξεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβασίσθη ἐπὶ τινὰ χρόνον ἡ κατηγορία, εἶνε ἀσφαλὲς μέσον νὰ ρίψῃ ἔμμεσον ἀμφιβολίαν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Δυστυχῶς δι' ὑμᾶς ἡ ἐξήγησις σας οὐδὲν καταστρέφει.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν σὰς ἐννοῶ πλέον. Ἄν διέπραξα τὸ ἐγκλημα αὐτὸ ὡς ὑποθέτετε καὶ ἐκ προμελέτης, ἡδύναμην νὰ προῖδω ὅτι ἔχασα εἰς τὸν κήπον τὸ ἐν τῶν κομβίων μου;

— "Ὅχι, εἶπεν ὁ κύριος Θουριε πλησιάζοντας τὸν Λαυρέντιον, ὃν παρετήρει κατὰ πρόσωπον, δὲν ἡδύνασθε νὰ προῖδητε αὐτό· ἀλλὰ, ἡδύνασθε νὰ προῖδητε ὅπως προφυλαχθῆτε. Θὰ ἀφήνατε ἴχνος τι, τὸ ὅποσον ἀνακαλυπτόμενον θὰ σὰς ἐπρόδιδε. Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη· δὲν ὀμιλῶ περὶ τῆς Μαριέττας, ἡ ὁποία σὰς ἀνεγνώρισε, διότι αὐτὸ θὰ ἐξετασθῆ κατόπιν, ἀλλὰ περὶ τῶν ἰχνῶν τῶν ποδῶν, τὰ ὅποια παρετηρήθησαν ὑπὸ τὸ παράθυρον. Εἰς τὴν θέαν αὐτῶν ἐφρικιάσατε... Μὴ λέγετε ὄχι...! νὰ τὰ ἐξηγήσητε ἢ νὰ τὰ ἀρνηθῆτε ἦτο ἀδύνατον! Τότε τί ἐσκέφθητε; Νὰ ρίψητε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀστυνομίας ἔνδειξιν κατὰ τὸ φαινόμενον ἐπιβαρυντικὴν, ἣτις θὰ ἐξαφανισθῆ μετ' ὀλίγον... Ἡ ὑπεκφυγὴ αὕτη ἔχει τὸ διπλοῦν πλεονέκτημα, πρῶτον νὰ γεννήσῃ ἀντιπερισπασμόν, ὕστερον δὲ ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἄλλων ἀποδείξεων, αἱ ὅποια διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ ἐξηλείφοντο... Ἴδου τί ἐπράξατε.

Ὁ Λαυρέντιος ἤκουε τὸν ἀνακριτὴν μετ' ἐκπλήξεως μεμιγμένης μετὰ φρίκης, τοῦθ' ὅπερ εὐρίσκετο ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πρὸ μικροῦ θέσιν του.

— "ὦ! κύριε, ἀνέκραξε, τὸ ὑποθέτετε; Πῶς! ἐφανιάσθη τὸν δόλον! αὐτόν!... θὰ εἶχον τὴν ψυχραμίαν, ὅπως τὸν ἐκτελέσω!... "Ἀ! ὄχι καὶ ἔνοχος ἂν ἦμην, δὲν θὰ εἶχον τὴν ἐπιτηδειότητα.

— Τότε προτιμάτε τὴν πρώτην ἐξήγησιν; Γνωρίζετε ὅτι αὕτη εἶνε εὐνοϊκώτερα δι' ὑμᾶς.

— "Ὅχι, κύριε, ἐπιμένω εἰς ὅ, τι εἶπον. Προχθὲς δὲν εἶχον τὸ κομβίον αὐτό, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι τὸ εἶχον χάσει.

— Καὶ δὲν ἐξηγεῖτε πῶς ἀνευρέθη;

— Αὐτὸ μοὶ εἶνε ἀδύνατον.

— Ἐστῶ, εἶπεν ὁ κύριος Θουριε μετὰ μειδιάματος περιφρονητικοῦ. Ἄς τελειώσωμεν τὴν ἔρευναν.

ΚΒ'

Ὁ Λαυρέντιος ἠκολούθησε μηχανικῶς τὸν ἀνακριτὴν. Ἦτο ἀδιάφορος, κατὰ τὸ φαινόμενον, εἰς τὰ περὶ αὐτὸν γινόμενα καὶ μόλις ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ὅτε ὁ κύριος Θουριε τῷ ἔδειξε τὰ ἐπὶ τῆς ἔδρας ἐρριμένα ἐνδύματά του καὶ τῷ εἶπεν ὅπως ἀνακαλύψῃ τι, ὅτι παρετήρησεν ἐπ' αὐτοῦ κηλίδας ἐξαλειφθείσας, καὶ ἴχνη προσφάτου καθαρισμοῦ, ἀνεσκιρ-

τησεν ἐλαφρῶς· εἶτα δὲ μετὰ τύπου δυσταρσεκείας καὶ ἀποθαρρύνσεως:

— "Ἀ! εἶπε, τίποτε πλέον δὲν με ἐκπλήττει. Εἰπέτε μοι ὅτι τὰ φορέματα αὐτὰ εἶνε αἱματόφυρτα, καὶ μόλις θὰ τολμήσω νὰ παρατηρήσω ὅτι εἶνε ἀδύνατον.

Ὁ κύριος Θουριε διεῖδεν εἰς τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν νέαν στάσιν καὶ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

Προὔτιθετο ν' ἀναχωρήσῃ, ὅτε εἰς τῶν κλητῶν, ὅστις τὸν εἶχε συνοδεύσει, τὸν προσεκάλεσε κατ' ἴδιαν καὶ τῷ ὠμίλησε χαμηλοφώνως. Εἰσῆλθον ἐσπευσμένως ἀμφότεροι εἰς μικρὸν δωμάτιον συνεχόμενον μετὰ τῆς αἰθούσης. Ἐκεῖ ὁ κλητὴρ διηυθύνθη πρὸς τι ἀνακλιντрон καὶ εἰσαγωγῶν τὴν χεῖρά του εἰς τὴν γωνίαν αὐτοῦ, ἀνέστυρε θήκην ἐκ μετάλλου στιλπνοῦ, ἣν παρουσίασεν εἰς τὸν ἀνακριτὴν.

— Βεβαίως εἶνε θήκη ἐγχειριδίου, εἶπεν ὁ κύριος Θουριε.

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ τὴν ἤυρες ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ αὐτοῦ;

— Κρυμμένην εἰς τὴν γωνίαν ὅπου με εἶδατε νὰ χῶσω τὰ χεῖριά μου.

— Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο τι;

— "Ὅχι, κύριε. Εἶμαι βέβαιος.

Ὁ κύριος Θουριε ἠρέυνησεν ἐπίσης, ἀλλ' οὐδὲν εὗρε.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν Ὁ Λαυρέντιος ἐφάνη μόλις παρατηρήσας τὴν ἀπουσίαν του. Ἐπροχώρησεν πρὸς αὐτὸν ὁ κύριος Θουριε:

— Λοιπὸν, τῷ εἶπεν ἀποτόμως, ἐπιμένετε νὰ ἀρνηθῆτε;

— Ἀναμφιβόλως ἐπιμένω.

— Καὶ αἱ ἀποδείξεις αὐταί, αἱ ὅποια σὰς ἐνοχοποιοῦν;

— Ποῖαι ἀποδείξεις; Πρὸ ὀλίγου σὰς ἀπέδειξα ὅτι ἡ μία ἐξ αὐτῶν δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἄλλας...

— Ἴδου! καὶ αὕτη, εἶπεν ὁ κύριος Θουριε ρίπτων ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἐκράτει.

— Αὐτό; ἐπανέλαβεν ὁ Λαυρέντιος ἐκπληκτος.

— Ναί, αὕτη ἡ θήκη τοῦ ἐγχειριδίου, τί λέγετε περὶ αὐτῆς; Εἶνε ἰδική σας;

— Ναί, κύριε, νομίζω ὅτι τὴν ἀναγνωρίζω, ἐψιθύρισε τρέμων ὁ Λαυρέντιος, ὅστις ἠγνόησεν ὅτι νέα ἀπόδειξις ἠγείρετο ἐναντίον του.

— Καὶ ποῦ εἶνε τὸ ἐγχειρίδιον; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριε.

— Ἐπρεπε νὰ εἶνε ἐντὸς τῆς θήκης.

— "Ὅχι, δὲν ἦτο.

— Ἐκεῖ πλησίον, ἐπάνω εἰς κἀνὲν ἐπιπλον.

— "Ὅχι.

— Παράδοξον.

Διέτρεξαν τὰ διάφορα δωμάτια καὶ ἠρέυνησαν ἐκ νέου, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἠρώτησαν τὸν ὑπυρέτην, ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι δὲν εἶχε παρατηρήσει τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ἐγχειριδίου καὶ ὅτι ἠγνόει τί ἐγένετο.

— Ἀκατανόητον! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— "ὦ! ὄχι! εἶπεν ὁ κύριος Θουριε,

ὅταν τοιούτου εἶδους ὄπλα ἐχρησίμευσαν, τὰ κρύπτει τις κάπου, καὶ μάλιστα προσέχει νὰ μὴ φαίνωνται.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὑποθέτετε ὅτι τὸ ὄπλον αὐτὸ ἐχρησίμευσε!...

— Δὲν ὑποθέτω τίποτε, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς· αὐτὰ θὰ τὰ εἶδωμεν μετ' ὀλίγον. Ποῦ ἠγοράσατε τὸ ἐγχειρίδιον αὐτό;

— Κατὰ τὴν ὁδὸν Βιθιέν, νομίζω. Ναί, ἐνθυμοῦμαι μίαν ἡμέραν τὸ παρετήρησα εἰς τὸ παράθυρον ἐνὸς καταστήματος καὶ ἐξ ἰδιοτροπίας τὸ ἠγόρασα.

— Πόσος καιρὸς εἶνε;

— Περισσότερον τῶν δύο ἐτῶν.

— Τὸ ὄνομα τοῦ ἐμπορίου.

— Δὲν τὸ γνωρίζω. Τὸ κατάστημα εἶνε ἀριστερὰ, πλησίον τῆς λεωφόρου.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ Θουριεὶ λαβὼν σημεῖωσιν τῶν δηλώσεων τούτων. Ἦδη θὰ ἰσχυρισθῆτε ἀναμφιβόλως, καθὼς πρὸ ὀλίγου περὶ τοῦ κομβίου, ὅτι τὸ ἐγχειρίδιον αὐτὸ τὸ εἶχατε χάσει πρὸ πολλοῦ;

— Κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀναλαμβάνων ὀλίγον, περὶ αὐτοῦ δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω τίποτε. Τὸ ἐγχειρίδιον ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐδῶ, εἰς τὴν θήκην. Διατί εὐρέθη μόνον ἡ θήκη;... Ἐκλάπη ἢ ἐχάθη; Δὲν γνωρίζω τίποτε. Ὅτι ὅμως δι' αὐτοῦ ἐξετελέσθη τὸ κακούργημα... Ὁχι κύριε, μυριάκις ὄχι. Τὸ ἀνοῦμαι.

— Περιμένετε! Θεέ μου! μὴ τρέχετε τόσον, ὑπάρχει προκαταρκτικὴ τις ἐξακρίβωσις, καὶ αὐτὴν θὰ με βοηθήσετε, νὰ κάμω ἂν θέλετε.

Ὁ κύριος Θουριεὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ γραμματέως καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης διάφορα ἀντικείμενα, ἅτινα τῷ ἐνεπιστεύθη ὁ ἱατρὸς Σεριζύ.

— Ἰδοῦ, εἶπεν ἡ φωτογραφικὴ ἀποτύπωσις τῶν πληγῶν τῆς κυρίας Δαλισιέ. Τί λέγετε περὶ τούτων; δὲν σὰς φαίνεται ὅτι τὸ ἐγχειρίδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει ἡ θήκη αὐτή, δύναται νὰ ἐπροξένησεν ὁμοίως πληγὰς με' αὐτάς;

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἀπεκρίθη. Ρίψας βλέμμα ἐπὶ τῶν ἀποτυπώσεων ἐκείνων ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν φρικιῶν.

Ὁ κύριος Θουριεὶ προσεποιήθη ὅτι εἰς τὴν κίνησιν ταύτην παρετήρησε σημεῖον ἀρνήσεως.

— Καταλαμβάνω, εἶπε, αὐτὰ εἶνε ἀντικείμενα μικροσκοπικὰ καὶ σεῖς θέλετε τὰς ἀκριβεῖς διαστάσεις. Ἰδοῦ, αὐταί. Τίποτε ἀπλούστερον ἀπὸ τοῦ νὰ τὰς ἐφαρμόσωμεν.

Ἐλαβε τὴν σημειώσιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἱατρὸς εἶχεν ὑπαγορεύσει ἐν τῷ γραφείῳ του καὶ ἀνέγνωσε:

— «Μῆκος τῆς λεπίδος δεκαεξὶ ἐκαστόμετρα καὶ ἓν χιλιοστόν».

— Ἰδοῦ, εἶπε πρὸς τὸν Λαυρέντιον, ἰδοῦ ἐν μέτρον, μετρήσατε σεῖς ὁ ἴδιος τὴν θήκην αὐτήν... Δὲν θέλετε;

— Ναί, δώσατέ μοι, ἀνέκραξεν ἀποτόμως ὁ Λαυρέντιος· θέλω νὰ μάθω μέχρι τίνος σημείου θὰ με κατὰδιώξη ἢ εἰσαρμένῃ.

Καὶ τρέμων ἐξ ἀγωνίας, ἔλαβε τὸ μέτρον καὶ τὸ ἐφήρμοσεν ἐπὶ τῆς θήκης.

— Δὲν εἶνε ἀκριβέστατον; εἶπεν ὁ κύριος Θουριεὶ. Τί λέγετε;

— Ὁχι! Θεέ μου, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος στενάζων ὀδυνηρῶς.

— «Πλάτος, πλησίον τῆς λαβῆς δεκαεννέα χιλιοστά», ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Θουριεὶ. Τί ἔχετε λοιπόν;

Ὁ Λαυρέντιος εἶχε προσπαθῆσαι νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὴν δευτέραν ἐξακρίβωσιν, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν· καὶ ἀπόθησεν ἀποτόμως τὰ ἀντικείμενα, ἅτινα ἦσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ κύριος Θουριεὶ τὰ ἔλαβεν ὁ ἴδιος καὶ ἐξηκολούθησε τὰς δοκιμὰς ἐπαναλαμβάνων ψυχρῶς:

— Αὐτὸ εἶνε. Βλέπετε;

Ἄλλ' ὁ Λαυρέντιος ἀφηρημένος καὶ θύμα γενόμενος ἐρεθισμοῦ οὔτε ἐβλεπεν οὔτε ἤκουεν.

— Ἄλλως, εἶπεν ὁ κύριος Θουριεὶ, ὑπάρχει πείραμα, τὸ ὁποῖον θὰ περιλάβῃ ὅλας αὐτάς καὶ θὰ τὰς βεβαιώσῃ κατὰ πάσαν πιθανότητα. Ἰδοῦ τεμάχιον ξύλου κατασκευασθὲν εἰς σχῆμα λεπίδος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρων διαστάσεων, πρέπει κατὰ συνέπειαν νὰ ἐφαρμόζεται ἐπακριβῶς εἰς τὴν θήκην αὐτήν.

Οἱ λόγοι οὗτοι διήγειρον τὴν προσοχὴν τοῦ Λαυρεντίου, παρατηρήσαντος τὸν δικαστὴν νὰ καταγίνηται εἰς τὸ ὑποδειχθὲν πείραμα. Ἡ λεπίς ὀλόκληρος εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς θήκης, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὸ ἐλάχιστον κενόν.

— Λοιπὸν τί σκέπτεσθε; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριεὶ.

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἀπεκρίθη πρὸς στιγμὴν.

— Ὁχι! εἶπε διὰ φωνῆς σοβαρᾶς. Δὲν με' ἐκπλήττει τίποτε πλέον. Τί ἀπέγεινε τὸ ἐγχειρίδιον; Δὲν γνωρίζω· ἀλλὰ ἤμπορεῖτε νὰ μοὶ τὸ παρουσιάσητε αἰματόφυρτον, δύνασθε νὰ μοὶ ἀποδείξετε ὅτι τὸ μετεχειρίσθη, δύνασθε νὰ προσάγητε μάρτυρας βεβαιούντας ὅτι με' εἶδον διαπράττοντα τὸ ἐγκλημα. Τί δύναμαι νὰ εἶπω;... τὰ πάντα τώρα εἶνε δυνατὰ...

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ κύριος Θουριεὶ, ἐνώπιον τῆς ἀποδείξεως αὐτῆς, πιστεύετε ἀκόμη ὅτι ἐπιτρέπεται ν' ἀρνήσθε;

— Ἀναμφιβόλως, ἀνοῦμαι. Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀκόμη ὅτι καὶ ἄλλαι ἀποδείξεις ἔτι μᾶλλον ἀκατανόητοι καὶ φοβερὰί ἐγερωθῶν ἐναντίον μου, δὲν δύναμαι παρὰ νὰ ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶμαι ἄθως.

Ὁ ἀνακριτὴς ἤγειρε τοὺς ὤμους μετ' ἀνυπομονησίας.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος, ἐννοῶ ὅτι δὲν διδτε πίστιν εἰς τὰς διαμαρτυρήσεις μου...

— Τῷ ὄντι, διέκοψεν ὁ κύριος Θουριεὶ, αὐτὸ εἶνε εὐκόλον νὰ τὸ ἐννοήσετε.

— Ἐν τούτοις, δὲν ἐρωτᾶτε καὶ σεῖς αὐτὸς πῶς ὄλαι αὐταὶ αἱ ἐνδείξεις ἠδυνήθησαν νὰ ἐπισωρευθῶσιν ἐναντίον μου; Πῶς γεννῶνται ἀνὰ πᾶν βῆμα! Ὁχι! δύναται κἀνεὶς νὰ παραφρονήσῃ! Ποῖος λοιπὸν ὀλέθριος δαίμων μαίνεται ἐναντίον μου νὰ με' καταστρέψῃ;

— Ἀναμφιβόλως ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος σὲ ὤθησεν εἰς τὸ κακούργημα.

— Ὁχι, κύριε, ὄχι, δὲν διέπραξα τὸ κακούργημα, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος. Νομίζω ὅτι ὄλαι αἱ περιπτώσεις, αἵτινες εἶνε ἐναντίον μου ἐξασθενοῦσι καὶ καταστρέφονται ἔνεκα ἀκριβῶς τῆς πληθούς αὐτῶν. Σκεφθῆτε ὀλίγον· θὰ προσεπαθῶν ἐκουσίως λοιπὸν νὰ ἐνοχοποιηθῶ καὶ νὰ ἀφήσω πανταχοῦ ἀποδείξεις ἐναντίον μου;

— Αἶ, εἶπεν ὁ κύριος Θουριεὶ. Αὐτὸ λέγουσιν ὄλοι οἱ ἔνοχοι. Ποῖος θὰ ἦτο ὁ δολοφόνος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὅταν μία ἀπόδειξις ἐγειρέται ἐναντίον του, δὲν ἀνακράζει ἀμέσως: «Εἶμαι λοιπὸν βλάξ! ἂν διέπραττον αὐτὸ τὸ κακούργημα, δὲν θὰ ἀφῆνα τὰς ἐνδείξεις αὐτάς, ἢ θὰ τὰς κατέστρεφα! Εἶνε ἡ κακὴ μου τύχη! ἢ καλλίτερον αὐτὸ εἶνε ὑπὲρ ἐμοῦ».

— Ἐν τούτοις, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ ὁμολογήσετε ὅτι ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα περιστάσεις τόσον παράδοξοι... ὅπως δὲ μὴ ὀμιλήσω εἰμὴ περὶ τῆς τελευταίας μόνον, θὰ μετεχειριζόμεν ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον κατέχω πρὸ πολλοῦ καὶ τὸ ὁποῖον ὁ ὑπὸ ὑπέρτης μου καὶ ὅσοι εἰσῆλθον ἐδῶ τὸ εἶδον;

— Διατί ὄχι; αὐτὸ ἴσως εἶνε ὀλιγώτερον ἀδέξιον παρὰ νὰ ἀγοράσῃ τις δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ ἐγκλήματος ἄλλο ὄπλον ὁ ἔμπορος θὰ τὸ ἀνεγνώριζεν.

— Ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει δὲν θὰ ἀφῆνα τὴν θήκην ἐδῶ, θὰ τὴν ἐξηράνιζα μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου.

— Δὲν δύναται τις νὰ σκεφθῇ τὰ πάντα! Ἐπειδὴ δὲ εὐρίσκεσθε εἰς τὴν ὁδὸν αὐτὴν δὲν πρέπει νὰ σταματήσω. Λαβετε τὸ θάρρος νὰ προσθέσητε:

«Θὰ ἤμην λοιπὸν τόσον ἀπλοῦς, ὥστε νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν κήπον με' τὰ ὑποδήματα μου κινδυνεύων τοιοῦτοτρόπως νὰ τὰ προστρίψω εἰς τὸν τοῖχον καὶ νὰ ἀφήσω τὰ ἴχνη των ἐπὶ τοῦ ἐδάφους;... Δὲν θὰ ἀφήσω πρῶτον τὰ κομβία αὐτά, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ἀνάβασιν δύνανται ν' ἀποσπασθῶσι καὶ ἀπολεσθῶσι; Καὶ ἐπειδὴ δυσχυρίζονται ὅτι ἡ ὑπέρτρια με' ἀνεγνώρισε, δὲν θὰ μετημφιζόμεν; Δὲν θὰ ἀφῆνα τὰ ἐνδύματα αὐτά, με' τὰ ὁποῖα με' εἶχον ἰδεῖ πρὸ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν;... Δὲν ὑπάρχουν, θὰ τὸ ὁμολογήσετε, καὶ ἀποδείξεις, αἱ ὁποῖαι ἤμποροῦν νὰ σταθοῦν με' τοιούτους συλλογισμούς».

Ὁ Λαυρέντιος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

— Δὲν ἔχετε καλλιτέρας ἀντιρρήσεις νὰ κάμετε; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριεὶ.

— Σὰς εἶπον τὰς σκέψεις μου.

— Ναί, γνωρίζω, συμπτώσεις ὀλέθριαι... κακὸς δαίμων, ὁ ὁποῖος διέθεσε τὰ πάντα ὅπως σὰς καταστρέψῃ... Καλὰ, εἶπε ψυχρῶς ὁ ἀνακριτὴς.

Τῇ διαταγῇ του δύο κλητῆρες ἀπήγαγον τὸν Λαυρέντιον.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ὁ κύριος Θουριεὶ ἀπηύθυνεν ἐρωτήσεις τινὰς εἰς τὸν ὑπὸ ὑπέρτης, τὸν ὁποῖον ἐστενοχώρησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ σπουδαιότερα τῆς καταθέσεώς του μέρη.

Ἐνῶ προέβαιεν εἰς τὴν συμπληρωμα-

τικὴν ταύτην ἀνάκρισιν τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι καὶ ὁ ὑπηρετῆς, ὡς ὁ Λαυρέντιος, εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του τὸ ὄργανον τοῦ ἐγκλήματος· διατί τάχα νὰ μὴ μεταχειρισθῆ αὐτό; Τίς τὸν ἐκόλυε νὰ φορέσῃ τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ὑποδήματα τοῦ κυρίου του;

Ὁ κύριος Θουριεῖ ἐμελλε νὰ σχολιάσῃ τὰς ὑποθέσεις του ταύτας, ἀλλ' ἔστη ἀλφνης.

Ἄρκει τῷ ὄντι νὰ παρατηρήσῃ τις μόνον τὸν Φραγκίσκον.

Οὗτος εἶχε τόσῳ ὑψηλὸν τὸ ἀνάστημα καὶ μεγάλους τοὺς πόδας, ὥστε ἦτο προφανῶς ἀδύνατον νὰ μεταχειρισθῆ τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ὑποδήματα τοῦ Λαυρεντίου. Ἄλλως τε ἦτο γνωστὸν καὶ ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 9ης Ἰουλίου εἶχε διέλθει οὗτος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ.

[Ἔπεται συνέχεια]

*P.

FORTUNÉ DU BOISGOBBY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Μόλις εἶχε διέλθει τὴν φλιάν τῆς αἰθούσης καὶ ὁ Πιεδούσης ἔκαμε χειρονομίαν, ἧς ἡ ἔννοια οὐδεμίαν παρεῖχεν ἀμφιβολίαν. Αἱ χειρονομίαι αὐτοῦ ἐσήμαινον: «Μὴ τὸν ἀφήσετε νὰ φύγῃ». Δι' ἐνὸς βλέμματός, ὁ κύριος Λεκὸκ ἐπέβαλεν αὐτῷ σιωπὴν, ὅτε δ' ὁ κρότος τῆς κλεισθείσης θύρας ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ πράκτωρ ἦτο πλέον ἐκτὸς τοῦ ἐνδικοτήματος:

— Ἡ ὦρα δὲν ἔφθασεν ἀκόμη, εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώφου. Αὐριον ὁ ἄθλιος αὐτός θὰ ἔλθῃ μὲ τὸν συνένοχόν του νὰ συλληφθῆ εἰς τὴν παγίδα τὴν ὁποίαν τοῦ ἔστησα.

— Δὲν θὰ ἔλθῃ! ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης. Δὲν ἤξεύρετε τί ἠκολούθησεν αὐτὴν τὴν νύκτα, δὲν ἤξεύρετε πῶς ἐπροσπάθησε νὰ πνίξῃ τὴν δεσποινίδα Λεκόντ, τὴν κόρη τοῦ Κάμπρεμερ, καὶ ἐμένα ἀκόμη, καὶ ὅτι δὲν ἐπέτυχε, διότι νὰ μὴ...

— Τί λέγετε; Ἐξηγήσου, διότι δὲν σὲ ἐννοῶ...

— Σὰς λέγω, ἀρχηγέ, ὅτι χθὲς ἐμβῆκα στὸν μύλον τῆς Ὑβέτ, ὅπου ἡ μωλονοῦ μου εἶπε νὰ μὴ δώσῃ νὰ δειπνήσω καὶ νὰ πλαγιασῶ, καὶ ἐγὼ τὸ ἐδέχθηκα. Αὐτὸ ὅμως ἦταν παιγνίδι γιὰ νὰ μὲ κλέψουν καὶ νὰ μὲ σκοτώσουν. Μοῦ ἔβαλε λοιπὸν γιαντικὸ στὸ κρασί μου, καὶ τὸν καιρὸ ποῦ ἤμουν μισοκοιμισμένος ἐτραβήξε ἕνα σύρμα καὶ ἔπεσα μέσα εἰς ἕνα ὑπόγειο. Εἶνε θαῦμα πῶς δὲν ἐσκοτώθηκα. Καὶ ξέρετε ποῖον εὗρηκα ἐκεῖ κάτω; Τὴν κόρη τοῦ Κάμπρεμερ, ποῦ ἔβρισκόταν ἐκεῖ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τὴν ἔκλεψαν. Τὴν ἔτρεψαν μὲ ψῶμι καὶ μὲ νερό, καὶ

παρατηροῦσαν τὴν ὦραν νὰ τὴν ξεπαστρέψουν.

— Διατί ἐπερίμεναν;

— Γιὰ νὰ κάμουν μ' ἕνα σμπάρο δυὸ τρυγόνια. Χθὲς τὸ βράδυ ὁ Τολβιάκ ἄρπαξε τὴν δεσποινίδα Λεκόντ, καὶ τὰ μεσάνυκτα τὴν κατέβασαν στὸ ὑπόγειο, ποῦ ἤμουν κ' ἐγώ. Τὸ σχέδιον ἦταν πολὺ κοινὸ. Τὸ ἐνόησα γιατί ἄκουσα νὰ ὀμιλοῦν μεταξὺ των ὁ μωλωνᾶς καὶ ἡ γυναϊκά του, οἱ ὅποιοι εἶνε κακοῦργοι, κλέπται καὶ δολοφόνοι. Εἶχαν συμφωνημένο, ἀφοῦ ἐπνιγόνταν τὰ δυὸ κορίτσια, νὰ φέρουν τὰ κορμιὰ καὶ νὰ τὰ βάλουν εἰς τὰ σίδηρα τοῦ σιδηροδρόμου γιὰ νὰ τὰ πλακώσῃ.

— Νὰ πνιγοῦν; Πῶς νὰ πνιγοῦν;

— Τὸ ὑπόγειο ποῦ ἔβρισκόμαστε ἔχει μὴ τρύπα ἐκεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ φράκτου. Οἱ ἄθλιοι ἔκλεισαν ταῖς σανίδαις τοῦ κάτω μέρους καὶ ἐσήκωσαν τοῦ ἐπάνω. Καταλαβαίνετε τώρα τί ἔγεινε. Σὲ λιγώτερο ἀπὸ τρία τέταρτα τῆς ὥρας τὸ ὑπόγειο ἐπλημμύρισε. Εὗρηκα ὅμως τρία βαρέλια ἀδειανά, τὰ ὁποῖα ἐβοήθησαν τὴν δεσποινίδα καὶ τὴν μικρὴ νὰ πλέουν ἐπάνω στὸ νερό. Ἦταν δύσκολο νὰ ἔγοῦμε, διότι τὰ βαρέλια δὲν περνοῦσαν ἀπὸ τὴν τρύπα. Ἀναγκάσθηκα λοιπὸν νὰ κολυμβῶ καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς, εὐγῆκαμε ὅμως. Ἄ! ἔχουν καρδιά αὐτὰ τὰ δυὸ κορίτσια. Μῆτε μὴ φωνή, μῆτε ἕνα παράπονο. Ἀληθινὰ θὰ ἦταν μεγάλο κῆμα νὰ μὴ γλυτώσουν.

— Καὶ τὰς ἔφερε εἰς τοὺς Παρισίους; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεκὸκ μετὰ συγκινήσεως.

— Ὁχι. Ἦσαν κουρασμέναις, καὶ ἔπειτα δὲν ἔβηκα τὸ σιδηροδρόμο. Τῆς πῆγα εἰς μὴ ἔπαυλι, ποῦ εἶχα σταματήσει τὸ πρωτὶ, καὶ ποῦ ἔξευρα πῶς καθόνταν καλοὶ ἄνθρωποι. Δὲν μᾶς ἔκαμαν πολλὰς ἐρωτήσεις καὶ τοὺς ἔδωκε ἕνα κρεβάτι. Ἐπλάγισαν, ἀναπαύθησαν, καὶ εἰς τὰς δέκα ἐφύγαμε μὲ τὸν σιδηροδρόμο τοῦ Ἐπιναί. Πῆγα τὴν μικρὴ εἰς τοῦ πατέρα της καὶ τὴν δεσποινίδα εἰς τὴν μητέρα της, στὴν Βουλώνην. Ἄ! ἀρχηγέ, ἂν ἐβλέπατε τὴν χαρὰ των!

— Καὶ μὲ κατηγορεῖς ὅτι ἄφησα τὸν Τολβιάκ ν' ἀναχωρήσῃ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκὸκ. Ἀλλὰ τὸν κρατοῦμεν, ἀφοῦ ἔχομεν τὴν ἀπόδειξιν ὅλων αὐτῶν τῶν κακούρημάτων του. Ἦθέλησε νὰ δολοφονήσῃ τὴν Θερεσίαν καὶ τὴν Μάρθαν, ὅπως ἐδολοφόνησε τὴν Μαρίαν Φασίτ, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν κληρονομίαν τοῦ λοχαγοῦ εἰς τὸν Ἄτκενς, ὁ ὅποιος τοῦ ὑπεσχέθη νὰ μοιράσῃ μαζύ του. Αὐριον, σοῦ τὸ ξαναλέγω, θὰ ἔλθουν καὶ οἱ δύο νὰ παραδοθοῦν.

— Ὁχι, σὰς λέγω, δὲν θὰ ἔλθουν. Ἐξεύρετε τί κάμνουν αὐτὴν τὴν στιγμή οἱ κακοῦργοι τοῦ μύλου τῆς Ὑβέτ; Σκαλίζουν τὸ ὑπόγειόν των, ποῦ εἶνε γεμάτο νερό, γιὰ νὰ ἔροῦν τὰ κορμιὰ ποῦ ἡ οἱ ἴδιοι ἢ ὁ Τολβιάκ θὰ φέρουν νὰ ρίξουν ἀπόψε εἰς τὰ σίδηρα τοῦ σιδηροδρόμου. Ὁ Τολβιάκ θὰ μάθῃ ἀπ' αὐτοὺς ἀπόψε

πῶς δὲν τὰ εὗρηκαν καὶ θὰ καταλάβῃ ὅτι τὰ δυὸ κορίτσια ἔφυγαν, ὅτι πηγαίνουν νὰ καταγγείλουν τοὺς μωλωνᾶδες, οἱ ὅποιοι βέβαια θὰ καταγγείλουν τὸν ἴδιον, καὶ ὅτι ἡ ἐνέργειά του διὰ τὴν κληρονομία δὲν τοῦ ἤλθε καλά. Θὰ τὰ στρίψῃ λοιπὸν, χωρὶς νὰ γυρέψῃ τὰ ρέστα, ἂν δὲν τὸν τσακώσουν σήμερα.

— Εἶνε ἀλήθεια, ἐπιθύρισε ὁ κύριος Λεκὸκ, καὶ ἂν φύγῃ δὲν θὰ ἠμπορέσω πλέον νὰ δώσω τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀφώρητος τοῦ Λουδοβίκου... Ὁ Πήγασος μοῦ εἶπεν, ὅτι ἡ διαταγὴ τῆς ἐκτελέσεως θὰ δοθῆ μετὰ τρεῖς ἡμέρας... Ἐὰν δὲν σπεύσω, θὰ εἶνε λίαν ἀργά...

— Θέλετε νὰ γυρίσω πίσω εἰς τὸ Σαβινύ, νὰ διηγηθῶ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν δήμαρχο, ὁ ὅποιος θὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴ τῆς χωροφυλακῆς, καὶ...

— Ὁχι, εἶνε ἀνωφελές. Πολὺ ὀλιγότερον ἐνδιαφέρομαι νὰ συλληφθῇ ὁ Τολβιάκ ἢ νὰ σωθῇ ὁ υἱός μου. Ἐδῶ πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν. Ἄκουσε, Πιεδούση. Ἐνας μόνον ἄνθρωπος ἠμπορεῖ νὰ μὲ βοηθήσῃ, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶνε ὁ ἀρχαῖος φίλος μου, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Θὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὗρω εἰς τὸ γραφεῖόν του, καὶ σὲ παίρνω μαζύ μου, διότι ἔχω ἀνάγκην τῆς μαρτυρίας σου! ἔλα! ἂς μὴ χάνωμεν οὔτε στιγμήν.

NB'

Καίτοι ἡ ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ ληφθεῖσα ἀπόφασιν σφόδρα ἐξέπληξεν αὐτόν, ὁ Πιεδούσης ἐν τούτοις οὐδεμίαν παρατήρησιν ἐτόλμησε νὰ ἐπιφέρῃ.

Κατενόει ὅτι αἱ περιστάσεις ἦσαν σοβαραὶ, καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον καιρὸς συζητήσεων.

Μακρὰν τοῦ νὰ κουράσῃ τὸν κύριον Λεκὸκ δι' ὀχληρῶν ἀντιρροήσεων, οὔτε κἂν ἠρώτησεν αὐτόν, ἐὰν ἐμελέτα νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφαλείας ἐνδεδυμένος ὡς Ναβάβ.

Ἐξῆλθε, χωρὶς λέξιν νὰ προφέρῃ, καὶ περιέμενε αὐτόν εἰς τὸ βουλευτάρτον.

Τρία λεπτὰ κατόπιν, ὁ ἀρχων Ζαφέρ ἐνεφανίσθη, πρὸς μεγίστην ἐκπλήξιν τῶν ἀνθρώπων τοῦ ξενοδοχείου, οἵτινες δὲν ἔβλεπον αὐτόν συχνάκις ἐξερχόμενον μόνον καὶ πεζῇ.

Διῆλθε θαρραλέως τὴν λεωφόρον, ἀκολουθούμενος μακρόθεν ὑπὸ τοῦ Πιεδούσης, καὶ ἐπέβη μετ' αὐτοῦ ἐντὸς ἀγοραίας ἀμαξῆς, διερχομένης ἐκεῖθεν.

Ἀφοῦ ἀμφότεροι εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ, ὁ Πιεδούσης, κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου του, εἶπεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην νὰ ὀδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν κρητίδα Κοντῆ.

— Δὲν φοβᾶσαι λοιπὸν μὴ σὰς κάμουν ραδιουργίας; ἠρώτησε δειλῶς ὁ Πιεδούσης. Ἀπόψε θὰ μάθουν εἰς τὴν ἀστυνομία πῶς ἐγυρίσατε εἰς τὸ σπίτι σας, καί...

— Ὀλίγον μὲ μέλλει. Δὲν θὰ ἔχουν ἄλλως τε τὴν γενναϊότητα νὰ συλλάβουν πατέρα, ὁ ὅποιος ἔρχεται νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν υἱόν του.

Ὁ Πιεδούσης δὲν ἦτο ἐντελῶς πεπει-

σμένος, ὅτι ὁ προϊστάμενος αὐτοῦ εἶχε δίκαιον νὰ βασιζέται ἐπὶ τῆς ἐπιεικειᾶς τῶν ἀρχαίων συναδέλφων του, ἵνα μὴ ὁμοῦ ἀποθαρρύνῃ αὐτὸν εἰσίγησεν.

Ἐν τῇ κρηπίδι Κοντῆ, ὑπῆρξεν ἕκτακτον φρονιόμενον ἢ ἐμφάνισις Ἰνδοῦ λευκοπόγωνος, ζητοῦντος τὴν κλεῖδα τοῦ ἐνδιαιτήματος αὐτοῦ ἀπὸ τὴν θυρωρόν, ἥτις τὸ πρῶτον δὲν ἀνεγνώρισε τὸν ἀρχαῖον οἰκίτορα αὐτῆς κύριον Λεκόν.

Ἐπεχώρησεν, ἐν τούτοις, ὅτε οὗτος ἀπέβαλε τὸ γένειον καὶ τὴν κίδαριν, καὶ τοὶ δὲ ὑπέθεσεν αὐτὸν παράφρονα, ὑπὸ τοιοῦτον ἰακτισμὸν ἐμφανιζόμενον, ἐξέπεμψεν οὐχ ἤττον ἐπιφωνήματα χαρᾶς καὶ παρηνώχλησεν αὐτὸν δι' ἀλλεπαλλήλων ἐρωτήσεων, εἰς ἃς ἔδωκε τέλος, ἀνελθὼν ἐν τάχει ἐν τῷ ἐνδιαιτήματι αὐτοῦ.

Μετὰ ἐν τέταρτον κατῆλθεν, ἐνδεδυμένος ὅπως ἄλλοτε, καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ Πιεδούση, ὅστις εἶχε μείνει ἐν τὸς τῆς ἀμάξης.

Ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ, ἢ ἐκπληξίς δὲν ὑπῆρξε μικροτέρα.

Ὅτε οἱ ἀστυνομικοὶ πράκτορες, οἱ εὐρισκόμενοι ἐν τῷ διαδρόμῳ, ὁποῦθεν διέρχονται ὅπως μεταβῶσι εἰς τὴν ἀσφάλειαν, ἀνεγνώρισαν τὸν γέροντα Λεκόν, καὶ τὸν πρῶτον συναδέλφον αὐτῶν Πιεδούσην, ὡπισθοχώρησαν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Ἀπαντες ἐγίνωσκον ὅτι ἡ ἀστυνομία ἀνεζητεῖ τὸν γέροντα καὶ τὸν πιστὸν αὐτοῦ βοηθόν, καὶ ὅτι τὸ καθῆκον αὐτῶν τοῖς ὑπηγόρευε νὰ τοὺς συλλάβωσιν.

Οὐδεὶς ἐν τούτοις, ἐτόλμησε νὰ πράξῃ τοῦτο, διότι ὁ Λεκόν ἠγαπατο ὑφ' ὅλου τοῦ προσωπικοῦ.

Ἐβλεπον, ἄλλως τε, ὅτι ἤρχετο ὁ Ἰδιος νὰ παραδοθῇ, διὰ τοῦτο ἄφησαν αὐτὸν ν' ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα, ἣν κάλιστα ἐγίνωσκεν.

Ὁ Πιεδούσης τὸν ἠκολούθει κατὰ πόδας.

Ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ, οἱ τρεῖς ὑπῆρταν τοῦ γραφείου ἠγέρθησαν, ὅτε δὲ ὁ γέρον Λεκόν εἶπεν εἰς ἕνα ἐξ αὐτῶν: «Ἀναγγεῖλατέ με», οὗτος ὑπήκουσε αὐτοστιγμῆι.

Ἀπαντες κατενόουν ὅτι προητοιμάζετο λύσις τῆς, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐπέπληττον αὐτοὺς διότι εἰσήγαγον, ἀνευ προηγουμένης ἀδείας, τὸν πατέρα τοῦ καταδίκου.

— Σεῖς ἐδῶ! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, βλέπων τὸν ἀρχαῖον φίλον του.

— Ναί, ἐγώ, εἶπεν ὁ Λεκόν, λαμβάνων κάθισμα. Σὰς φέρω ἐπίσης καὶ τὸν Πιεδούσην.

— Ἦξεύρετε ὅτι σεῖς καὶ αὐτός, καταδιώκεσθε ὑπό...

— Τὸ γνωρίζω. Θὰ μὲ προσωποκράτησετε, ἂν θέλετε, ἀφοῦ μὲ ἀκούσετε.

— Τί ἔχετε νὰ μοὶ εἰπῆτε;

— Σὰς φέρω τὴν ἀποδείξιν ὅτι ὁ υἱὸς μου εἶνε ἀθῶος.

Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρίψῃ κίνημα, οὕτινος

ὁ κύριος Λεκόν ἐνόμισε ὅτι ἠννόησε τὴν σημασίαν.

— Ἐρχομαι λίαν ἀργά, εἶνε ἀληθές; εἶπε ζωηρῶς. Ἄ! δὲν ἔχασα μολαταῦτα τὸν καιρὸν μου, σὰς τὸ ὀρκίζομαι. Πρὸ τεσσάρων ἡδὴ μηνῶν ζητῶ τὸν δολοφόνον, τὸν θλιόν, ὁποῖος ἔκαμε νὰ καταδικασθῇ ὁ Λουδοβίκος, καὶ θ' ἀνεκάλυπτον αὐτὸν ἐνωρίτερον, ἂν δὲν εἶχον νὰ κάμω μὲ ἄνθρωπον καταχθονίου δεξιότητος, μὲ ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον...

— Ὀνομάσατέ τον ἀμέσως.

— Εἶνε ὁ Τολβιάκ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἐμειδίασε θλιβερῶς, καὶ εἶπεν ἀνευ ὀργῆς τῷ γέροντι Λεκόν:

— Προέβλεπον ὅτι θάττον ἢ βράδιον ἠθέλατε προσπαθῆσαι νὰ ἐπισύρετε τὰς ὑπονοίας καθ' ἐνὸς πράκτορος, κατὰ τοῦ ὁποῖου φρονεῖτε ὅτι ἔχετε ἀφορμὴν παραπόνων. Ὡ! σὰς δικαίῳ. Εἶσθε πατὴρ καὶ τὰ πάντα εἶνε ἐπιτετραμμένα εἰς πατέρα, προσπαθοῦντα νὰ σώσῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Δὲν θὰ προκαλέσω τὴν σύλληψιν ὑμῶν οὔτε τὴν τοῦ Πιεδούση, ὁποῖος ἐν τούτοις δὲν ἔχει ν' ἀντιτάξῃ τὴν ἰδίαν μὲ ὑμᾶς δικαιοδοσίαν. Δὲν θέλω οὔτε κἂν σὰς ἐρωτήσῃ τί ἐπράξατε κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας, διότι τὸ γνωρίζω.

— Τὸ γνωρίζετε;

— Κἀλλιστα. Οὐδέποτε ἐπαύσαμεν νὰ ἐπιτηρῶμεν τὸν Ναβὰβ τῆς Βαχώρας, καὶ ἂν ἠνέχθημεν τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ, τὸ ἐπράξαμεν χάριν τῶν ἀρχαίων ὑπηρεσιῶν τοῦ κυρίου Λεκόν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, ἐψιθύρισε ὁ κύριος Λεκόν, συγκινηθεὶς ἐκ τῆς διακριτικῆς εὐνοίας τοῦ ἀρχαίου ἀρχηγοῦ του. Θὰ μ' εὐχαριστήσετε ὁμοῦ καὶ σεῖς, ὅταν σὰς εἴπω...

— Ὅτι ἀνemieχθητε εἰς τὴν συναναστροφὴν τοῦ Τολβιάκ, ὁποῖος ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ συναναστρέφεται γυναῖκας τοῦ συμοῦ, καὶ ὅτι ὁ Πιεδούσης κατεσκόπευσε τὴν παλλακίδα τοῦ Τολβιάκ. Τὰ γνωρίζω ὅλα, καθὼς ἐπίσης γνωρίζω ὅτι ὁ ἀριθμὸς ἡμῶν [33] πλέον ἢ ἀπαξ παρέβη τὸ καθῆκόν του, ὑποθαλψας τὰς μεταμφιέσεις ὑμῶν.

— Καί, ἠρώτησε μετ' ἀνησυχίας ὁ κύριος Λεκόν, δὲν εἰδοποιήσατε περὶ τούτου τὸν Τολβιάκ;

— Ὅχι. Φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι σὰς ἐχθρεύομαι;

— Εἶσθε ὁ γενναιότερος τῶν φίλων, ἀνέκραξεν ὁ γέρον συγκινημένος μέχρι δακρῶν.

— Δὲν εἶμαι ἢ δίκαιος. Συνεπάθουν πρὸς τὴν θλίψιν σας, ἐνδιεφερόμην εἰς τὰς προσπαθείας σας, καὶ ἔλαβον παρὰ τῶν προϊσταμένων μου τὴν ἀδειαν νὰ μὴ παρεμβάλλω οὐδὲν πρόσκομμα. Λυποῦμαι καιρῶς ὅτι δὲν ἠδυνήθητε νὰ ἐπιτύχετε, τὸ λυποῦμαι, καθόσον μᾶλλον τῶρα τίποτε δὲν δύνασθε πλέον...

— Δύναμαι τὰ πάντα. Δύναμαι νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ὁ Τολβιάκ ἐδολοφόνησε τὴν Ἀγγλίδαν, καὶ νὰ σὰς εἴπω διατὶ τὴν ἐδολοφόνησεν.

— Ὅμιλήσατε, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς μετὰ καρτερίας ἀνθρώπου, ὅστις θεωρεῖ αὐτὸν ἠναγκασμένον ν' ἀκούσῃ ἀπολογία, καί-τοι ἔχει ἤδη σχηματίσει πεποιθήσιν.

— Θὰ εἶμαι σύντομος. Γνωρίζετε ὅτι ὁ Τολβιάκ καταγίνεται ν' ἀνεύρῃ τοὺς κληρονόμους μιᾶς μεγάλης κληρονομίας.

— Τῆς κληρονομίας Ὁ-Σολιβάν. Οὐδέποτε μὰς τὸ ἀπέκρυψε. Ἐσχάτως μάλιστα μοὶ εἶπεν, ὅτι εὕρισκετο ἐπὶ τὰ ἔχνη ἐνὸς δικαιοῦχου.

— Τὸν εὔρε προ πολλοῦ, καὶ ὁ δικαιοῦχος αὐτὸς εἶνε συνεταῖρός του, ἴσως δὲ καὶ συνένοχός του. Οἱ συγγενεῖς τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβάν ἦσαν τέσσαρες τὸν ἀριθμὸν. Ὁ φίλος τοῦ Τολβιάκ εἶνε ὁ ἀπώτερος τῶν τεσσάρων, καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κληρονομήσῃ παρὰ μετὰ τὸν θάνατον τῶν τριῶν ἄλλων. Ὁ Τολβιάκ ἐδολοφόνησε τὴν δεκάτην τρίτην παρελθόντος Ἰανουαρίου, τὴν Μαρίαν Φασίτ, ἢ ὁποία ἦτο πλησιεστέρου βαθμοῦ κληρονόμος.

— Πῶς! ἢ Ἀγγλὶς τοῦ περιπτέρου ἦτο μία Ὁ-Σολιβάν;

— Ἦτο ἡ γνησία θυγάτηρ τῆς νεωτέρας ἀδελφῆς τοῦ λοχαγοῦ. Ἦξεύρετε δὲ ποῖοι εἶνε οἱ μετ' αὐτὴν κληρονόμοι τῆς κολοσιαιᾶς ἐκείνης περιουσίας; Ἦ δεσποινὶς Λεκόντ, τὴν ὁποίαν ὁ υἱὸς μου ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ. Μετὰ τὴν δεσποινίδα Λεκόντ, ἔρχεται ἡ κόρη ἐνὸς ὀδοφύλακος τοῦ σταθμοῦ τῆς Ὁρλεάνης...

— Μία κόρη ἢ ὁποία ἐξηφανίσθη ἐσχάτως!

— Ναί. Ὁ Τολβιάκ ἔβαλε καὶ τὴν ἤρπασαν, ὅπως ἔβαλε καὶ ἤρπασαν χθὲς τὸ ἔσπερας τὴν δεσποινίδα Λεκόντ, ἐὰν δὲ δὲν ἔπνιξε καὶ τὰς δύο τὴν νύκτα αὐτὴν, ὀφείλεται τοῦτο εἰς τὴν ὡς ἐκ θαύματος ἐπέμβασι τοῦ Πιεδούση. Ἐὰν ὁμοῦ ἀπέθνησκον, ὁ Γεώργιος Ἀτκενς, ἀνεψιὸς ἐξ ἀνεψιάς τοῦ Πατρικίου Ὁ-Σολιβάν, θὰ ἐκληρονομήσει τὰ δέκα ἑκατομμύρια, τὰ ὁποῖα θὰ ἐμοιραζέτο μὲ τὸν Τολβιάκ, αὐτὸς ὁ Γεώργιος Ἀτκενς, ἄνθρωπος μέθυσος καὶ ἀγροῦκος... Ἐννοεῖτε τῶρα ὅτι ἔχω ἀκριβεῖς ἀποδείξεις;

— Εἶνε μυθιστόρημα αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοὶ διηγεῖσθε, εἶπε σεῖων τὴν κεφαλὴν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

— Μυθιστόρημα! Στείλετε νὰ ζητήσετε εἰς Βουλώνην τὴν δεσποινίδα Λεκόντ, στείλετε νὰ ζητήσητε τὴν Μάρθαν Κάμπρεμερ ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, βουλευτάρτον τοῦ Νοσοκομείου... αὐταὶ θὰ καταθέσουν ἐνώπιόν σας, ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ... Ὁ Πιεδούσης θὰ καταθέσῃ ἐπίσης... Στείλατε εἰς Σαβινὸ ἐπὶ τῆς Ὁργῆς, ἐνταλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ Γεωργίου Ἀτκενς, τοῦ Ἀγγλοῦ, ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὰς συμβολὰς τῆς Ὁργῆς καὶ τῆς Ὑβέτ, κατὰ τοῦ Τολβιάκ καὶ κατὰ τῆς παλλακίδος αὐτοῦ Ἀραβέλλας Δίσινεῦ, τὴν ὁποίαν ὑποπτεύομαι ὅτι ἦτο ἡ θαλαμηπόλος τῆς Μαρίας Φασίτ.

— Καὶ ἂν εἶχα τὸ θάρρος, κύριε Διευθυντά, θὰ σὰς παρεκαλοῦσα νὰ συλλάβετε μαζὺ καὶ τὸν μυλωνᾶ καὶ τὴν μυλωνοῦ τοῦ μύλου τῆς Ὑβέτ... κακούργους ποῦ

κάπου ἐντὸς τοῦ κήπου, ἀφοῦ διέφυγε τὴν καταδίωξιν τῆς συζύγου τοῦ θυρωροῦ.

Ἡ περίστασις ἀπήτει συνετὴν ἐνεργείαν.

Ἡ ἐλαχίστη ἀδεξιότης ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ χειρίστας συνεπειάς.

Ἄν ὁ Ἰούλιος εἶχεν ἐμβαθύνει εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ἐξομολογήσεως, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐμπιστευθῆ σχεδὸν πρὸς αὐτὸν ἡ Μέρση, ἡ γυνὴ, τὴν ὁποίαν εἶχε συνδράμει νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὸ μέγαρον, ἦτο... ἡ ὑπὸ τῆς ἰδίας ταύτης βεβαίωμένη... τοῦτέστιν ἡ γνησίᾳ Χάρει Βράδον.

Ἦτο λοιπὸν ἀπαραίτητος καὶ ὑφίστις ἀνάγκης ὑπαγόρευσις νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην, πρὶν ἢ προβῆ αὕτη εἰς νέαν τινὰ θυρωβάδην διεκδικήσιν τῶν δικαιωμάτων της καὶ πρὸ πάντων πρὶν ἢ δυνηθῆ νὰ φθάσῃ ἔμπροσθεν τῆς θετῆς θυγατρὸς τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἡ οἰκοδέσποινα τῆς Χάρειτος εἶχεν ἤδη προειδοποιήσῃ τὸν Ἰούλιον, ὅτι ἡ τρυφερώτερον ὑποθαλαπτομένη καὶ ἀποκροπτομένη ἐπιθυμία τῆς ξένης ἦτο νὰ φθάσῃ πλησίον τῆς Δεσποινίδος Βράδον αὐτῆς ταύτης, εἰς στιγμὴν καθ' ἣν οὔτε ἡ Λαίδη Ζάνετ νὰ εἶνε παρούσα, ὅπως λάβῃ τὸ μέρος της οὔτε τις ἀνὴρ, ὅπως τὴν ὑπερασπίσῃ.

— Ἀφήσατέ με μόνον νὰ εὑρεθῶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ἐνώπιον της, εἶχεν εἶπει ἡ ξένη, καὶ θὰ τὴν κάκω ἐγὼ νὰ ὁμολογήσῃ τὸν δόλον της.

Εἰς ὃ λοιπὸν σημεῖον εἶχον περιέλθει τὰ πράγματα, δὲν ἠδύνατό τις νὰ προεικάσῃ ἀπαθῶς τί ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ προκύβῃ ἐκ τοιαύτης τινὸς συναντήσεως.

Τὸ πᾶν ἐξήρητο ἤδη ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἠθικῆς ἐπιβολῆς τοῦ Ἰουλίου ἐπὶ μιᾶς ἐξημμένης ἀπέλπιδος γυναίκος.

Καὶ ὅμως οὐδεὶς ἐγνώριζε ποῦ εὑρίσκετο ἡδη ἡ γυνὴ αὕτη...

Ἐν τῇ ἀλγεινῇ ταύτῃ ἀμηχανίᾳ, ὁ Ἰούλιος ἐσκέφθη ὅτι πρωτίστως ὄφειλε νὰ μεταβῆ πάραυτα ὁ ἴδιος καὶ πληροφορηθῆ εἰς τὸ οἶκημα τοῦ θυρωροῦ, ὅπως δυνηθῆ κατόπιν προσφῶς νὰ διευθύνῃ τὰς προσωπικὰς του ἰδίας ἐρεῦνας καὶ ἐνεργείας.

Καὶ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀμετακλήτως λαβὼν, ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς Μέρσης.

Ἦτο θυσία ἐπώδυνος ἀλλὰ καὶ ἀπαραίτητος ἐκεῖνο ὅπερ ἔπραττεν, ἀναβάλλων δι' ἀργότερα τὴν συνέχισιν τῆς μετὰ τῆς Μέρσης συνδιαλέξεώς του, διακοπείσης κατὰ τὴν κρισιωτέραν στιγμὴν ὑπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἐνῶ ἐκεῖνος ἀπηύθυνε τὰς ἐρωτήσεις του πρὸς τὸν ὑπρέτην, ἡ Μέρση εἶχεν ἐγερθῆ.

Τὴν προσοχὴν, ἣν δὲν εἶχε δυνηθῆ νὰ ἐπιστήσῃ, ὅπως ἀντιληφθῆ τὰ διατρέξαντα ἐν ἀρχῇ μετὰ τῆς Λαίδης Ζάνετ καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ της, εἶχε κατόπιν, συναρκομένη βαθμηδόν, δυνηθῆ νὰ προσηλώσῃ πρὸς τὰς ἀορίστους πληροφορίας, αἱ παρείχον ὁ ὑπρέτης εἰς τὸν Ἰούλιον.

Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της ἐμαρ-

τύρει ὅτι εἶχεν ἀκούσει ἐπίσης ἀπλήστως ὅσον καὶ ἡ Λαίδη Ζάνετ μετὰ τὴν διαφωρὰν ταύτην δι' ἀμφοτέρας, ὅτι ἡ μὲν Λαίδη Ζάνετ ἐφαίνετο περίτρομος, ἐνῶ ἡ δεσποινὴς τῆς ἀκολουθίας της δὲν ἐξεδήλου οὐδὲν σημεῖον ταρχαῆς ἢ ἀγωνίας.

Ἐφαίνετο τοῦναντίον αἰσθανομένη ἀπειρὸν ἐνδιαφέρον... καὶ οὐδὲν πλέον.

Ὁ Ἰούλιος ἀπηύθυνεν ὀλίγας καθησυχαστικὰς λέξεις πρὸς τὴν θεῖαν του :

— Σὰς παρακαλῶ, ἡσυχάσατε, εἶπεν. Ὀλίγον ἀμφιβάλλω καὶ ἐγώ, εἶνε ἀληθές, μετὰ τὰς ληφθείσας πληροφορίας, ὅτι δὲν θὰ εὐρωμην εὐκόλως τὴν γυναῖκα ταύτην ἐντὸς τοῦ κήπου. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ὅμως καὶ ἀφορμὴ νὰ φοβῆσθε καὶ ἀνησυχῆτε. Μεταβαίνω ἐγὼ αὐτὸς νὰ διευθύνω τὰς ἐρεῦνας καὶ ἀναζητήσεις καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ ἐπιστρέψω ὅσον ταχίον.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τὸν ἤκουσε σχεδὸν ἀφρημένη· ὑπῆρχε παραδόξος τις ἔκφρασις εἰς τὸ βλέμμα της...

Ὁ Ἰούλιος ἐσκέφθη ὅτι ἡ γηραιὰ δέσποινα θὰ διελογίζετο τι ἀνάλογον πρὸς τὰς σκέψεις του.

Διεργόμενος πλησίον τῆς Μέρσης, ὅπως ἐξέβηθ διατῆς θύρας τοῦ σφαιριστηρίου, ἔστη ὀλίγον πρὸς τῆς Μέρσης.

Εἶχεν ἀνάγκην οὗτος τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ καταβάλῃ ὑπεράνθρωπον ἀγώνιον καὶ προσπάθειαν, ὅπως συγκρατήσῃ τὰ διάφορα ἐν ταῖς μυήσις του ἐξεγερθέντα αἰσθήματα, καὶ ὅπως ἀρκεσθῆ εἰς μόνην τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ παρατηρήσῃ τὴν νεάνίδα. Ἡ καρδίᾳ του ἔπαλλε βιαίως καὶ διὰ φωνῆς συγκεκινημένης καὶ ἀσθενούς :

— Ὅ μ' ἐπανιδῆτε, τῆ εἶπε. Δὲν σὰς ὑπεσχέθην τὴν εἰλικρινεστέραν καὶ προθυμοτέραν ὑποστήριξίν μου καὶ τὴν ὡς χριστιανοῦ καὶ ἀνθρώπου ζωηρὰν συμπάθειάν μου ;

Ἐκεῖνη τὸν ἐνόησε... τὸ στήθος της ἐξωγκώθη εἰς ἀποπνιγέστα στεναγμόν, οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ της κατέπεσαν τεταπεινωμένοι... καὶ δὲν ἀπεκρίθη ποσῶς.

Δάκρυα ὕγραναν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἰουλίου, ἀναγκασθέντος ἐκ τούτου νὰ ἐξέλθῃ ταχέως τῆς αἰθούσης.

Στραφεῖς, ὅπως κλείσῃ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης τοῦ σφαιριστηρίου, ἤκουσε τὴν Λαίδην Ζάνετ λέγουσαν :

— Ὅ μ' ἐπανεῖθω πλησίον σας ἀμέσως μετ' ὀλίγον, Χάρει. Μὴ ἀπομακρυνθῆτε.

Εἶχεν ἤδη εἰσελθεῖ εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ καπνίσματος, ὅτε ἤκουσεν ὀπισθὲν τοῦ ἀνοιγομένην αὐθὺς τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου.

Ἦτο ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἥτις εἶχεν ἀκολουθήσει αὐτόν.

— Μήπως ἐπιθυμεῖτε νὰ μοὶ ὁμιλήσετε ; τὴν ἠρώτησεν.

— Ἐχω κάτι τί νὰ σοῦ ζητήσω προτοῦ ἐξέλθῃς, ἀπεκρίθη ἡ Λαίδη Ζάνετ.

- Τί ;
- Τὸ ἐπισκεπτήριόν σου.
- Τὸ ἐπισκεπτήριόν μου ;
- Μοὶ συνέστησες πρὸ ὀλίγου νὰ μὴ

ἀνησυχῶ, ἐπεὶ πεν ἡ γηραιὰ δέσποινα. Αἱ ! λοιπὸν ! Ἀγνοῶ διατί, ἐν τούτοις ἐγὼ ἀνησυχῶ πολὺ. Δὲν αἰσθάνομαι αὐτὴν τὸσον βεβαίαν, ὅσον φαίνεσαι πιστεύων ὡς βεβαίον σύ, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εὑρίσκεται πραγματικῶς εἰς τὸν κήπον. Δυνατὸν νὰ ἐνεδρεῖθῃ που ἐντὸς τῆς οἰκίας καὶ νὰ ἐμφανισθῆ εὐθὺς ὡς ἀπομακρυνθῆς σύ. Σοὶ ὑπομνημνηστικῶς λοιπὸν τί μοὶ εἶπες.

Ὁ Ἰούλιος ἐνόησε τὸν ὑπαινιγμόν, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

[Ἔπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων
πρᾶσσονται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶ ἐξωτερικῶ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτίσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- « Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ » ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [550]
- « Αἰγυπτία Βασιλοῦσις » μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλά η. Ι. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5.50 [6]
- « Ἡ μυστηριώδης Συμμορία », μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2[2.20]
- « Ἡ Ναζὶζ Μαριάνθη » μυθιστόρημα πρωτότυπον..... Δρ. 1.30 (1.50)
- « Περιπέτεια τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας » μυθιστόρημα Ἰουλίου Βερν..... Δρ. 4.70 (2)
- « Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου », μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)
- « Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας » μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4.50)
- « Ἐξομολογήσεις ἐνδὸς Ἀββᾶ » μυθ. Δρ. 150 (160)
- « Τυχάιον Συμβάν », διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 4 (4.10)
- « Τὰ Ἰπερῶα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Pierre Zaccane..... Δρ. 4 (4.20)
- « Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ » καὶ « Ἡ ἀνυμφος μήτηρ » (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3.50 (4)
- « Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού » καὶ τὸ « ἄνθος τῆς Ἀλόης » (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ι. Φ. Σμῆθ. Δρ. 3.25 (3.75)
- « Ὁ ἀδικηθεὶς Ρογγῆρις », μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3.40)
- « Ἀττικαὶ Νύκτες ». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου..... 2 (2.20)
- « Ἑλληνικὴ ἔθμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5.30)
- « Τὸ Μυστήριον τοῦ Σικελετοῦ », μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... Δρ. 5 (5.30)
- « Ὁ Ἀγνωστος τῆς Βελλεβίλης », μυθιστορία Π. Ζακόν..... Δρ. 2.50 (2.70)
- « Ὁ Ἰππότης Μάιος », μυθιστορία Ponson de Terrail..... δραχ. 2.50 (2.70).
- « Ἡ διδασκάλισσα », μυθιστορία Εὐγενείου Σῦη..... Δραχ. 3 (3.20)
- « Τὰ χάλια μας », κωμῶδι Π. Λαζαρίδου ἠθοποιοῦ..... λ. 70 (80)
- « Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος », μυθιστορία Ἀλεβῶ..... Δρ. 4.50 (4.70)
- « Ἡ Ἀδελφοῦλα », μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2)..... Δρ. 2.50 (2.80)
- « Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεδάριου », μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο).... Δρ. 3 (3.30)
- « Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης », μυθιστορία H. Emille Chevalier..... Δρ. 4.50 (4.70)
- « Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα », μυθιστορία Ἐαβὲ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 4) Δρ. 6 [6.60]
- « Ἡ Σειρήν », μυθιστορία Ἐαβὲ δὲ Μοντεπέν..... Δρ. 4.50 [4.70]
- « Τὸ Τριακισιάδραχμον » Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λειπ. 50 [60]